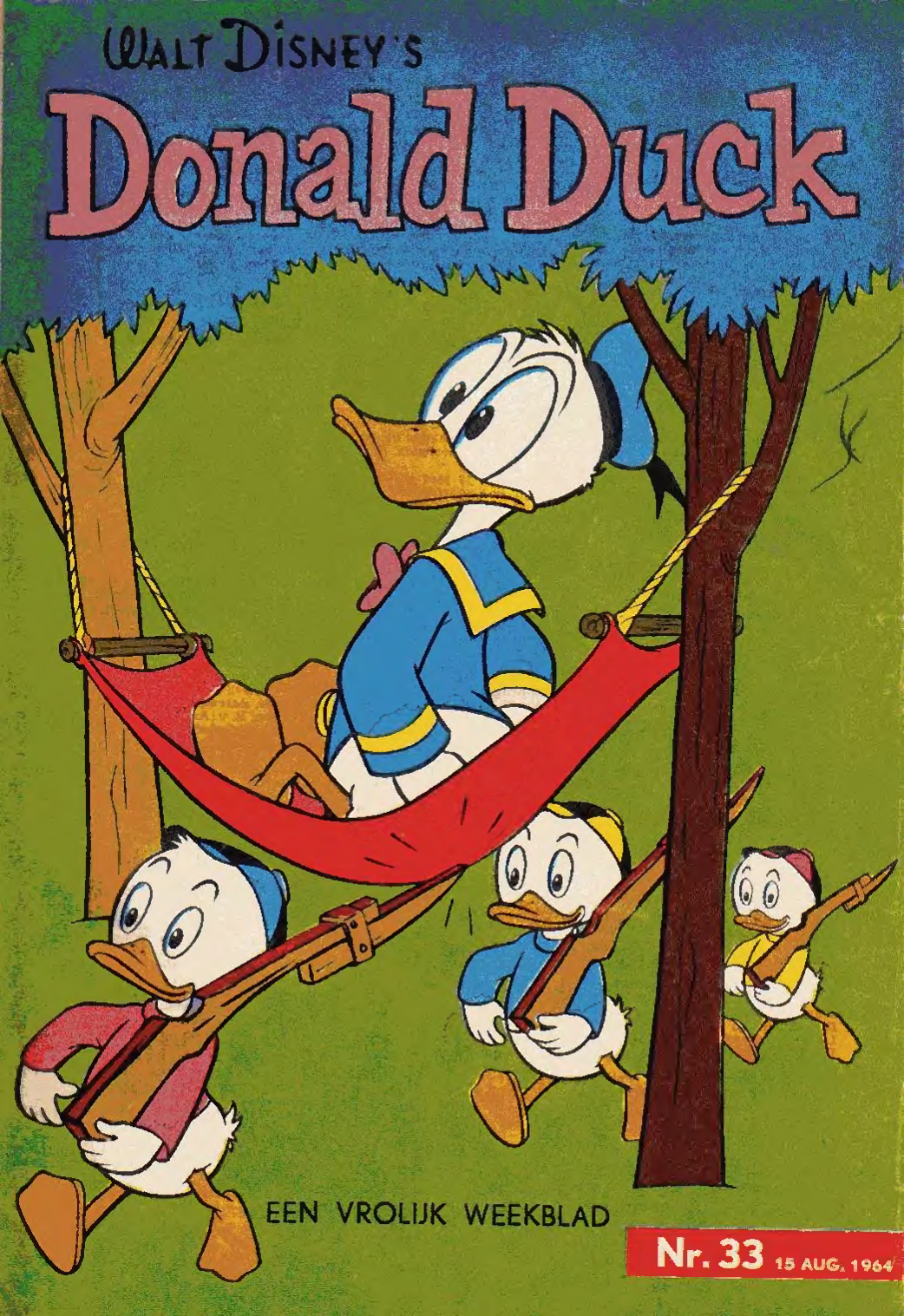
WALT DISNEY'S
Donald Duck
EEN VROLIJK WEEKBLAD
Nr. 33 15 AUG. 1964

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

De neefjes hebben, net als jullie, vakantie. Maar ik hoop niet dat jullie je net zo vervelen als zij dat laatst deden.
„Waarom gaan jullie niet voetballen?" vroeg ik.
„Dat kan niet," zei Kwik. „Want al onze vriendjes zijn op reis en we kunnen toch geen wedstrijd tegen onszelf houden?"
„Ik weet wat!" riep Kwak. „We gaan naar Willie Wortel en vragen of hij een Automatische Tegenspeler voor ons bouwt!"
„Dat is een idee, zeg!" riepen de twee anderen. „We gaan meteen!"
Een paar uur later vond ik ze op hun voetbalveldje, gewikkeld in een hopeloze strijd met een groot, zoemend gevaarte, dat met elf uitschuifbare voetjes razendsnel over het veld heen en weer schoot.
„Hij wint steeds!" klaagde Kwik.
„En hij is zo vlug!" zuchtte Kwak.
„Weet jij waar de bal is?" vroeg Kwek.
„Hij zit erop!" zei Kwak, en inderdaad, de machine had de bal in het doel gelegd en was er zelf bovenop gaan zitten.
Toen zei Kwek iets heel verstandigs. „Er is niets meer aan, want het is zo geen sport meer! Dit is toch geen wedstrijd, met een machine als tegenstander!"
En dus hebben de neefjes hun Automatische Tegenstander verwerkt tot zeepkist-auto, waar ze enorm veel plezier mee beleven.

OOM DONALDS BRIEVENBUS

EEF VAN TURNHOUT, Rergeijk. Het lijkt mij een gevaarlijk spelletje met die bommetjes, Eef! Pas maar op dat er geen ongelukken mee gebeuren! Krijgt de hond van dat nertsvoer ook een mooie vacht?
LOESJE SCHIMMEL, Dnetincbem. Ik hoop dat je eens wat vaker schrijft, Loesje. Ik vind het altijd fijn om brieven van jullie te krijgen! Lees je je zusje de verhalen uit Donald Duck voor of is ze nog te klein?
BETTY SCHOLTENS, Nw. Pekela. Wat enig dat je zo'n echt huisje hebt om in te spelen! Je leert vast nog wel eens om aardappels te koken zonder ze te laten aanbranden. Alle begin is moeilijk, moet je maar denken!
JETZE v. d. LAAN, Creil. Wat zal dat 15 mei een fijne dag geweest zijn, Jetze. Heb je in al die stukjes meegespeeld? Je hebt wel lang moeten wachten, hè? Maar de lijst met kinderen die een plaatsje in de brievenbus willen hebben is ook reuze lang!
HEOWIG KUHLMAN, Zwalle. Heb je de brief zelf getypt, Hedwig? Wat knap! Wat ben jij verwend, zeg! Je bent dus elf jaar geworden. Heb ik dat goed uitgerekend?
HANNEKE KAMPHUIS, Zwalle. Ik heb iedereen de groeten gedaan, Hanneke, en je moet van allemaal da groeten terug hebben. Was het fijn in Schoorl? Dááág!

Hoor ik ook eens wat van die jongens en meisjes die nog nooit geschreven hebben? Het adres is: **Postbus 792, Amsterdam.** Vergeet niet achter op de envelop duidelijk je naam en adres te zetten en in de linkerbovenhoek: **Oom Donalds Brievenbus.**

ONS ZIEKENLIJSTJE

Petra Tenge is 9 jaar en moet nog een hele tijd in bed blijven. Sturen jullie haar eens een mooie kaart? Haar adres is: Korenbloemstraat 56, Utrecht.
Eeleo Plevier is 3 jaar en al heel lang ziek. Hij wil graag mooie prentbriefkaarten en autoplaatjes hebben. Zijn adres is: Warmoezierstr. 41, Zwijndrecht.
Ria Sterk is 12 jaar en ligt al een tijdje in een sanatorium. Zij spaart kaarten van dieren. Haar adres is: Sanatorium Zonnegloren, Rinderpaviljoen, Soest.
Josina v. Vugt is 12 jaar en is al een hele poos ziek. Denken jullie eens aan haar? Haar adres is: Ned. Zeehospitium, Kinderafd. Zaal 3, Hoek v. Hollandlaan 21, Kijkduin, Den Haag.
Lisette v. Berkel is 6 jaar en moet voor onbepaalde tijd kuren. Zij spaart kaarten van televisiesterren. Haar adres is: Past. Meijnemalaan 3, Amstelveen.

OPLETTEN ALLEMAAL

De prijswinnaars van prijsvraag nr. 26 zijn:
1e prijs: borlage: Hannie Voortman, Slaapdijk O 59, **Gelselaar.**
2e prijs: weefdoos: J. Saaltink, G 72, **Rekken.**
3e prijs: badmintonspel: J. en D. Lesman, **Delfzijl;** Marrie Griffioen, **Baambrugge;** N. Wildschut, **Maastricht;** G. Vedder, **Gasteren;** Rick Neijendorff, **Rijswijk;** T. Knoops, **Heijthaysen;** B. Schoonmade, **Rotterdam-3;** M. Wollrabe, **Haaksbergen;** L. v. d. Vaart, **Terneuzen;** J. Bellinga, **Winschaten.**
Ral: J. Kruithof, **Mijdrecht;** A. Fökkens, **Nw.-Millingen;** J. v. d. Berg, **Oadesckmot;** P. v. Reth, **Eindhaven;** M. v. Maas, **Hazerswonde;** P. Ottens, **Dalen;** M. Dijkstra, **Steenwijk;** V. Granneman, **Gorinchem;** J. Veisenboer, **Assendelft;** G. Nijboer, **Gieterveen;** R. v. Asperen, **Veghel;** J. Wessels, **Vriezenveen;** T. v. Dalen, **Gemert;** L. Behiels, **Deurne-Nrd., Blg.;** M. Josen, **Schiedam;** J. v. d. Boom, **Bergen op Zoom;** Wiesje v. d. Haan, **Zeist;** J. Hart, **Ellemeet;** E. Vos, **Appingedam;** Marco Schouwenaar, **Wemeldinge.**

De oplossing ven prijsvraag nr. 31 luidt: **TRAM.**

✳ PRIJZEN ✳

Eerste prijs: een horloge; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een bal.

✳

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG No. 33

Knip deze tien stukjes uit, of trek ze over op wit papier en knip ze daarna uit.
Probeer ze dan zo naast elkaar te leggen, dat er in twee regels een bekend spreekwoord van acht woorden te lezen staat.
Tussen elk afzonderlijk woord komt een leeg hokje. Aan het eind van het spreekwoord staat een punt. Hoe luidt dit spreekwoord?
Schrijf de oplossing van deze puzzel op een briefkaart en stuur die vóór 20 augustus a.s.
aan **Donald Duck,** Postbus 792, Amsterdam.
Vermeld duidelijk je naam, adres en woonplaats op de kaart en zet in de linkerbovenhoek „Oplossing 33".
Veel succes!

WALT DISNEY

Donald Duck

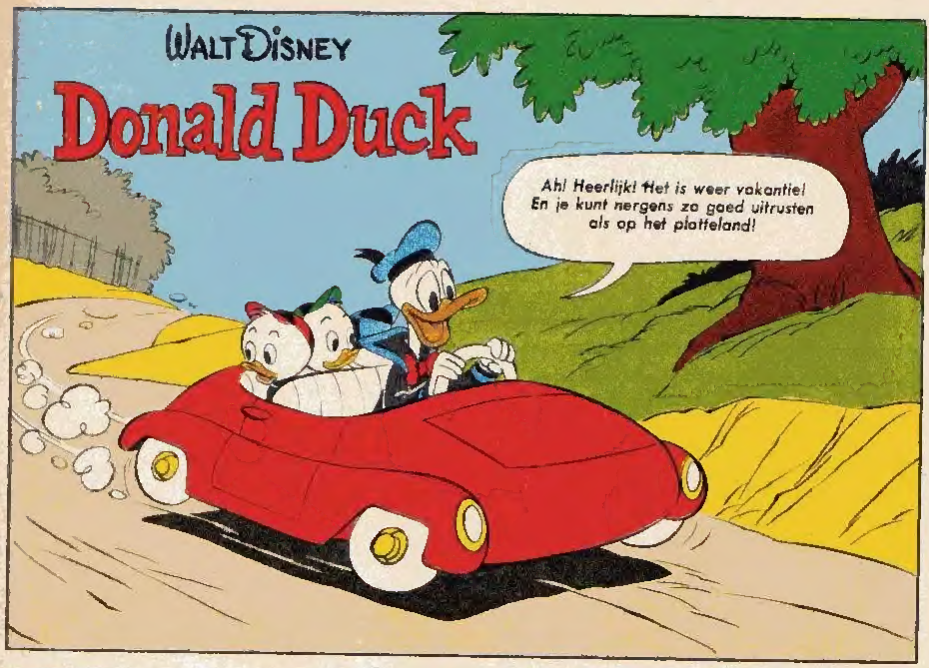

Later . . .
Jongens . . . Jongens! We kunnen weer verder goon!
Kwik! Kwek! Kwak! Waar kunnen die open nu zitten? Had ik ze moor niet laten gaan!
Ah . . . iiieee! Ah . . . iiieee! Jippie!
Dot is toch het toppunt! Ze zijn nu al meer dan een uur weg! Oh, wacht maar tot ik jullie te pakken krijg! Dan zijn jullie niet kloor!
Oh, grutjes, we zijn verdwoold,
We kunnen misschien het beste in die schuur overnachten.
Jo en dan zoeken we morgenochtend wel verder naar oom Donald!
Dit is de allerlootste keer dot ik de jongens mee op reis neem! We hadden nu al long bij neef Krelis kunnen zijn, als ze niet weg waren gelopen!
ZZZZZ!
ZZZZZ!
ZZZZZ!

Kukelekukelekuu!
Ze zijn het bos in gegaan en sindsdien heb ik ze niet weer gezien! Ik maak me zo ongerust!
Niet nodig, hoor! We zullen ze wel vinden!
Later . . .
We hebben nau al honderd kilometer gelopen en nog geen spoor van ze gevonden!
De moed niet verliezen, Donald! We hebben nog maar twee kilometer afgelegd en het zal heus niet lang meer duren voor we ze vinden!
Intussen . . .
Opstaan, jongens, en op weg!
We moeten gaan zoeken naar . . .
Oom Donald!
Hé daar! Wacht eens even!
Oh, lieve help! We zijn erbij!
Jongens! Ik ben jullie neef, Krelis Duck! Herken je mij niet meer?
Alle suikerbieten-nog-an-toe! Wij zijn de hele tijd in jouw schuur geweest! Waar is oom Donald?
Dat weet ik niet! Hij had hier gisteren al moeten zijn . . . Ik vraag me af wat er met hem is gebeurd!

Ik denk dat hij op zoek is naar ons!
Wij zijn gisteren in 't bos verdwaald en hebben vannacht in jouw schuur geslapen!
Er zal wat voor ons zwaaien als oom Donald ons vindt! En toch wou ik maar dat hij hier was!

Maak je nau maar geen zorgen . . . Jullie oom Donald zal vast niet lang op zich laten wachten!

Misschien hebben ze de weg naar huis wel gevonden!
Of misschien zijn ze door gegaan naar de boerderij van Krelis Duck!

Het is ze geroden om hier in de buurt te zijn anders zullen ze er van lusten!
KRELIS DUCK'S BOERDERIJ

Het is me de vakantie wel! Eerst een lekke band, dan de jongens die weglopen . . . Ik heb nog niets anders gedaan dan almaar de streek afkarren op zoek naar de kinderen...

Hallo, oom Donald! Daar zijn we weer. . . gezond en wel!

Deze keer zal ik jullie zo'n ontzettend pak slaag geven, dat je er nooit meer zelfs maar aan durft te denken om weg te lopen!

Het spijt ons echt, oom Donald! We zullen het heus nooit meer doen!
Jullie moeten eens leren gehoorzoom te zijn! Ik had jullie gezegd dat jullie niet weg mochten lopen! Rekels!
Nou, nou, Donald! Bedaar een beetje! Ik herinner me dat wij eens, toen wij jongens waren, hetzelfde deden, weet je nog wel?
Jaren geleden . . .
Ah! Er gaat toch niets boven het zeemansleven! Kijk goed uit je doppen naar zeerovers, maat!
We gaan fijn plezier maken, neef Donald, maar we moeten niet vergeten dat we je moeder hebben beloofd om bij zonsondergang weer terug te zijn!
Jij piekert te veel, Krelis! We zullen heus wel zorgen dat we op tijd terug zijn, hoor!
Waar varen we heen, kapitein?
Naar dat kleine eilandje, recht voor ons uit!
Wend de steven, maat!
Tot uw orders, kapitein!
Volgens de kaart moet de schat onder die grote boom daar begraven liggen, maat! Houd je schop dus gereed!
Ik hoorde daar wat in de bosjes ritselen! Wat zou dat zijn?

Waar? Wat?
Door! Allemensen! Een beer!
H-e-l-p! Wat moeten we doen?
Rennen! We moeten proberen het vlot te bereiken!
We zitten in de val! Het vlot is afgedreven! Moedèèr-r-r!
Oeeeeeeeeeiii! Harder lopen . . . Hij hoolt ons in . . .!
En wat zal er nou nog meer gebeuren?
Ik weet het niet . . . Waren we maar nooit hierheen gegaan!
De volgende morgen . .
We zullen wel terug moeten zwemmen!
Stil! Pas op dat die beer ons niet hoort!
Soms is het wel handig om een eend te zijn! Dit is eigenlijk veel beter dan lopen!
En om een levende eend te zijn is nog veel fijner!

We zijn thuis!
Treed binnen, maat . . . Gasten gaan voor!

„Ik blijf vannacht bij grootmoeder. Het eten staat op de kachel. Vroeg naar bed gaan, hoor, en geen kattekwaad uithalen! Morgenmiddag kom ik weer thuis. Tot morgen! Veel liefs, Mama."

Oh, jongens! Is dat even een bof!
Oh, oh, wat een geluk!

Jongens blijven altijd hetzelfde, Donald! Wij zijn er toen zo goed vanaf gekomen . . . gun dat hun ook!

Kom, jongens! Het is bedtijd! Morgen staan we extra vroeg op!
Welterusten, jongens! Droom maar lekker!

Er slingeren hier zeker nog wel een paar balken rond, hè?
Jazeker! Maar wat wil je nou met balken beginnen?

Donald, je bent toch een fijne vent!
Hou op met die vleierij! Bind die touwen liever stevig vast!

Recht vooruit naar schateiland! Zet hem op, maatjes!
Tot uw orders!
En kijk uit voor beren!! Ho! Ho!

Hiawatha

In wigwam zijn te veel lawaai! Mij daar niet rustig kunnen slapen!

Mij gaan trouwens liever bij koele beek liggen!

Oh, oh! Daar zijn al iemand anders!

Dat jou zullen leren om weg te blijven van plek waar Hiawatha middagdutje willen doen!

Hoeps! Mij glijden uit!

PLONS!
Brr! Het zijn niet grappig, schildpad!
Mij nou klaar wakker zijn! Mij gaan vissen, niet slapen!
Vader zal boel veel blij zijn als hij wakker worden en mij hier grote reuzenvis zien vangen!
Hé! Wat nou gebeuren?
Mij jou betaald zetten, schildpad! En mij jou boel veel betalen!
Geen schildpad zijn slimmer dan Kleine Hiawatha! Bestaan niet!
Mij zullen hem lesje leren, dat hij veel manen niet zullen vergeten!

Mij hebben za'n idee wij vanavond grote pan schildpadsoep krijgen!
Nee, dat niet eerlijk! Mij vangen JOU!
Mij boel hard moeten lopen!
Mij niet weten schildpad zo sterk!
Oh! Oh! Dat gaan helemaal verkeerd!
Mij spijt hebben, vader!
Oef-f-f . . . Dat mij niet helpen weer in slaap te vallen!

Deze wigwam zijn leeg! Mij hier middag-dutje afmaken!
Maar, vader . . .
Jij mij niet storen! Mij slaperig! Jij gaan maar iets doen!
Wat doen, vader?
Jij doen wat je wilt! Jij laten . . mij . . slapen . . z-z-z . . .
Jippie jaehae! Eindelijk mij mogen doen wat MIJ willen!
En wat mij allerliefste willen doen is op jacht gaan in grote woud, net als grote krijgers doen en graat wild beest vangen!
Uit de weg! Dappere Hiawatha gaan op jacht met pijl en baag! Dappere Hiawatha gaan groot beest schieten!
In datzelfde woud . . .
Denk eraan, jongens! Blijf in de buurt van het kamp! Ik wil niet dat jullie verdwalen, zaals vorig jaar in onze vakantie!
Maar dat was iets heel anders, Oom Mickey!
Nou en of! Toen waren we in de BERGEN!

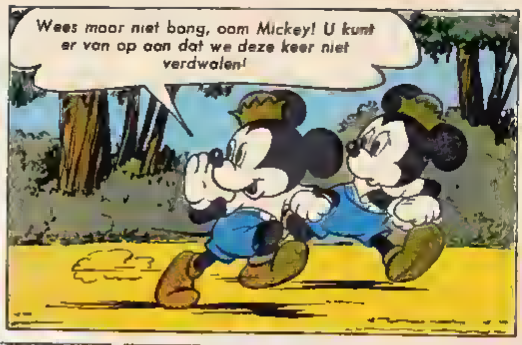

Intussen besluipt Kleine Hiawatha zijn prooi . . .

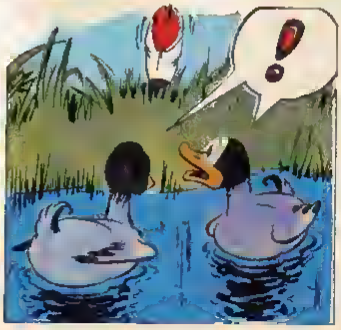

Zie verder pag 18

PIPO en het ROOM IJSE RIJK

Onderweg naar het hoge Noorden om een aangespoelde ijsprins terug te brengen naar zijn onbekende land heeft Pipo veel last van de pareldieven Snuf en Snuitje. Dat tweetal denkt aan de beloning die prins Broesnof uitgeloofd heeft voor degene die hem veilig terugbezorgt. Ze halen allerlei kunstjes uit om te proberen de kostelijke gast in handen te krijgen. Het lukt hun ook een paar maal, maar als ze in een regenland zijn, slaagt Pipo erin de prins onder dekking van een paraplu weer terug te krijgen . . .

7. HET KILLE NOORDEN . . .

AAN alles komt een einde, óók aan een land waar het altijd regent!
Na zeventien dagen motregen, plensbuien en slagregens rolt de woonwagen van Pipo de noordgrens over van Sopzonië en meteen is het droog! De damp slaat uit hun kleren, Mammaloe droogt de hele kar af met een dweiltje en het ezeltje Nononono krijgt een pond zoute drop te eten tegen de lelijke kuch-hoest die hij in dat akelige buien-land heeft opgelopen.
De lucht die over de dennebossen komt aanwaaien is wel een stuk frisser en de bergen, die ze in de verte zien, hebben witte sneeuwtoppen ze beginnen al aardig noordelijk te komen! Mammaloe en Petra trekken 'n warm vestje aan, maar prins Broesnof stapt uit de ijskast en roept: „Broetsj! Het weer wordt aangenaam! Benauwde warmte verdwijnt alreeds! Frisse wind waaien door keelgat in longen en spieren worden weer staal-hard!"
„Zozo," zegt Pipo, „dat is een heleboel! Gelukkig, dat je weer een beetje in je sas bent, meneertje de ijsvorst! Als je nu maar verder bij ons en uit de banden van Snuf en Snuitje blijft, dan is de kans groot dat we je veilig naar je bibberlandje terug kunnen brengen! Hup, Nononono, steek je neus in de wind en zet je beste beentjes voor, we gaan weer verder!"

geschreven door WIM MEULDIJK
illustratie JAN WESSELING

De woonwagen zet zich piepend in beweging en verdwijnt in de verte
Even later komt de auto met Snuf en Snuitje aanhobbelen en stopt Als je gedacht had dat die twee de achtervolging opgegeven hadden na dat laatste paraplukunstje van Pipo, heb je het lelijk mis!
Ze stappen uit en wringen hun natte kleren uit „N-nou, wat een pret!" moppert Snuf „Gezellig landje, dat Sopzonië! De bi-biafhoest en de rommelkuch kun je er gratis krijgen! Maar die ijsprins zijn we weer kwijt!"
„We houden voi!" zegt Snuitje „Er is maar één weg naar het noorden, zolang we die volgen, verliezen we Pipo en die prins niet uit het oog! De reis duurt nog lang, we slaan onze slag wel weer een keertje! Nou, ben je al opgedroogd, dan gaan we weer verder, een uur is te lang!"
De auto kucht, schudt zich als een natte hond en verdwijnt puffend in de verte ...
De weg verandert na enige tijd, er komen allerlei bochten en de woonwagen van Pipo gaat niet snel vooruit, omdat ze telkens heuvels beklimmen moeten. „Ik hou niet van haast," mompelt Pipo, „maar vandaag zou mijn ezeltje er best een paar paardekrachten bij kunnen gebruiken, want ik wil wel buiten het bereik van die boevemannetjes blijven! Ga jij eens naar de achterkant om de weg af te turen, Petra!"
Petra loopt door de wagen heen, waar Mammaloe knopen aan de winterjassen zit te zetten, en ze gaat op het achterbalkon op een krukje zitten met de oude verrekoekekoerder De weg bereikt nu net een hoog punt en daarom kan Petra een flink stuk overzien Ze tuurt een tijdje, staat dan op en loopt terug naar haar vader, die de leidsels houdt
„Papa," zegt ze, „we hoeven ons nog niet te verheugen Die ouda auto rijdt nog steeds achter ons aan met Snuf en Snuitje erin Kunnen we geen list verzinnen, het zijn zulke hinderlijke plakpleisters!"
Pipo geeft niet direct antwoord Ze zijn over de top van deze heuvel heen en de afdaling is mooi recht Maar op die weg voor hem is het niet stil Er staan karren met paarden, die nieuwsgierig naar de ezel kijken, en er lopen mannen rond met touwen en zagen Overal liggen losse takken en in een riviertje langs de weg drijven boomstammen
„Ze zijn hier aan het kappen," legt Pipo uit „Die houtbakkers halen de stammen om en dan drijven ze vanzelf naar een fabriek en daar worden er planken van gemaakt of papier Kijk, ze zwaalen "
„Jaja," zegt Mammaloe en ze steekt haar hoofd uit het raampje, „als je niet doorrijdt, wordt er van onze woonwagen een plat bosje kachelhout gemaakt, want die mannen staan te wenken! Ze willen die grote boom over de weg laten vallen, net op deze plek!"
Mammaloe heeft het goed gezien, de mannen staan wild te schreeuwen, dat die ezelwagen op moet schieten! Plotseling klinkt er luid gekraak, takken ritselen, een schaduw strijkt over de wagen en de grote boom komt met een dreunende klap neer . vlak achter de woonwagen! Boing!!
„Ook goedemiddag," zegt Pipo „Wat genieten we weer van de natuur! Dat scheelde maar een snippertje van een haartje van een vliegje! In ieder geval worden jullie bedankt, beste kachelhouthakkers! De weg is versperd voor het verkeer achter me! Haast je maar niets met het opruimen van die boom, dan kan er het eerste uur geen autootje door! Vooral geen autootjes met parel-dieven erin!"
De houthakkers zijn inderdaad niet van plan, die boom-op-de-rijweg vlug te verwijderen Het is namelijk net twaalf uur Ze gaan op de grond zitten en beginnen hun middagboterhammen op te eten en koffie te drinken uit blauwe kannetjes Dat kan lang duren, want houthakken maakt hongerig, er gaan wel twaalf boterhammen in één houthakker!
Schaterend van pret rijden Pipo, Mammaloe en Petra door! Een strop voor de achtervolgers"' zegt Pipo „Een omweg is er niet, Snuf en Snuitje zullen een uur moeten wachten en in die tussentijd hebben wij een grote voorsprong veroverd! Jipsekeejoepie!"
Dat is een vrolijke uitroep!
Maar Pipo juicht te vroeg! Bij de volgende bocht in de weg ziet Mammaloe een leuk beekje
„Pipo, stop even'" zegt ze. „Even wat water halen voor de afwas en de thee!"
Ze pakt 'n pannetje en loopt naar het snelle stroompje Als ze er bijna is, ziet ze iets langs zich heensuizen dat met een flinke plons in de beek terechtkomt
Drie keer raden! Ja, natuurlijk is het prins Broesnof! Kopje onder gaat die man! Joelend komt hij boven
„IJzekoud!" brult hij „De goede temperatuur voor ene echte ijskimo! Lalala! Heerlijk! Zeer gezond! Kom er ook in, clownsgezin!"
Maar Pipo en zijn familie voelen niets voor een duik in het ijswater!
„Kom er uit, meneertje de diepvries!" roept Mammaloe „U zult nog vreselijk verkouden worden!"
De badende prins hoort haar niet eens, hij spettert en joelt aan een stuk door „Sapperdeflap!" moppert Pipo, „daar gaat onze fijne voorsprong weer! Het is wel lastig reisgezelschap, zo'n bibberprins! Brrr, moet je dat nu zien, het kippevel staat op zijn konen!"

Volgende week:

SNEEUWPRET EN -LAST!

Hoor je dat, Puk?
HELP! HELP!
Ja . . . Dat lijkt wel een kind . . . in moeilijkheden!
Nou, waar wachten we dan nog op?
We moeten onmiddellijk helpen!
Oh, lieve help!
Grutjes nog an toe! Dat Indioontje heeft zéker onze hulp nodig!
Maar een meesterschot met mijn . .
. katapult is vast wel genoeg om hem te helpen!
IIEEOEW
IOEW! IOEW!
Jij hebben mijn leven gered! Mij danken jou boel veel!
't Wos de moeite niet, kerel!
Hé! Ben jij een echte Indioan of is dat maar een speelpakje?

Mij zijn echt! Mij heten Kleine Hiawatha! Wie zijn jij?
Ik ben Max en hij heet Puk!
Grutjes! Het is een echte!

Wat jullie hier komen doen? Jullie weg kwijt geraakt?
Wij? De weg kwijt? (Ha-ha). Hae kom je erbij!

Wij kunnen de weg terug zo gemakkelijk vinden, alsof-ie op kaart stond! We hebben onderweg een spoor uitgezet!
Maar .

Maar, Max! In onze haast om Hiawatha te redden, hebben we het handboek laten vallen! Zonder dat boek weten we niet eens hae we ons eigen spoor maeten volgen!

Ja, dat is waar! Daar heb ik niet aan gedacht! En jij ook niet!
N-nee!

Daar heb je een van onze tekens! Maar ik ben vergeten wat het betekent!

Deze stok wijst naar links, dus maeten we linksaf!
Niet rechtsaf?
GICHEL! GICHEL!

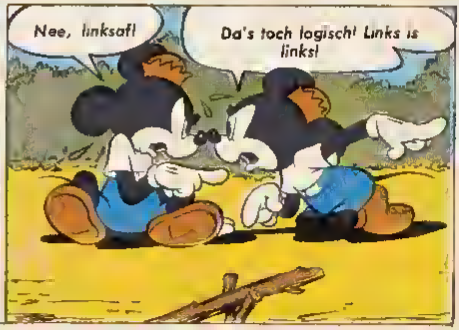
Nee, linksaf!
Da's toch logisch! Links is links!

Maar je vraag toch of we rechtsaf ....
Hau ap!
Mij deze keer jou helpen!
Wij Indianen heel goed sporen kunnen volgen! Mij zullen julhe weg terug wijzen!
Jij die tekens hebben gemaakt? Ha! Ha!
Ja! Is dat zo grappig? Wij hebben precies gedaan wat in het handboek stand!
Alles heel goed zijn, alleen jij maar EEN teken nodig hebben! Jij DRIE tekens maken!
Alle drie zeggen: NAAR LINKS!
Wij dus naar links gaan!
Hier mij zien meer tekens!
Tekens alle drie zeggen DIE KANT OP!

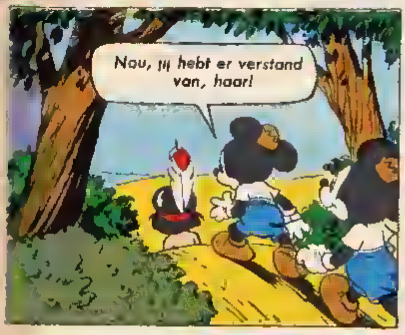
Nou, jij hebt er verstand van, haar!

Deze tekens allemaal zeggen NAAR RECHTS!

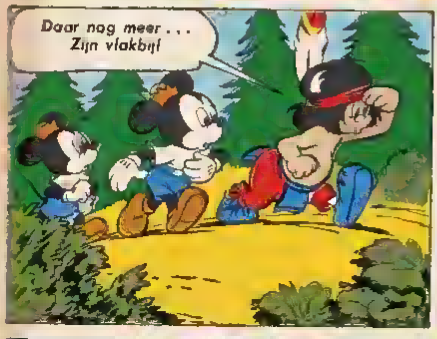
Daar nog meer . . . Zijn vlakbij!

Dit betekenen allemaal STOP!

Jazeker! Dat was de plaats waar wij stilhielden om even uit te rusten!

Oh, oh! Daar zijn nog een paar . . .

Dat betekenen GEVAAR . . . of HELP!

Gevaar! Hél Ik kan me helemaal niet herinneren dat ik die tekens maakte, jij wel, Puk?
N-nee . . . Max!
Nou, iemand hebben toch gemaakt!

Hé! Daar b-b-beweegt iets a achter d-die s s-s-str-struiken!
Het . . . het is OOM MICKEY!
Ja! Ik heb die tekens gemaakt!
En ze willen zeggen dat jullie gevaar lopen een enorm pak voor je broek te krygen omdat jullie zo ver van het kamp bent weggegaan!
Jij alsjeblieft niet zo boos zyn op mijn vriendjes! Zij mijn leven hebben gered vandaag!
Dit is Kleine Hiawatha, oom Mickey!
Zijn leven gered, eh? Nou, dat maakt dan alweer heel wat goed, vind ik! . . . Maar jullie moeten me beloven dat je nooit meer zo ver weg loopt!
Wij hadden het handboek voor jongens bij ons, oom Mickey!
Ja, dat weet ik . . . en dat was een hele geruststelling . . .
. . . maar toch vind ik dat jullie nog veel te jong zijn om op je eentje zo maar het bos in te trekken . . . en helemáál zonder een gids!
En nu, Hiawatha . . . kan ik je beter naar huis brengen, voordat je vader en moeder zich ongerust over je goon maken!

Je ziet, dat ikzelf tamelijk goed ben in spoorzoeken!
INDIANEN-RESERVAAT 1 KM.
Later . . .
Maar moeder . . . vader hebben gezegd ik mogen doen wat ik willen!
Jij weten ik het nooit goed vinden jij alleen op jacht gaan!
Jij heel listig vader goedkeuring gevraagd hebben toen vader boel veel slapeng waren!
Dat waar zijn moeder! Mij zijn klaar voar pak slaag!
Mij zijn blij jij dat begrijpen, Kleine Hiawatha!
Maar dit mij meer pijn doen dan het jou pijn doen, mijn zoon!
Mij dat wel willen geloven, moeder!
Jij er nau wel uit kunnen komen, meneer schildpad!
Van nu af aan, jij en ik zijn boel dikke vrienden!

Onder de berg-Cherokees is een geheimzinnige ziekte uitgebroken, die angst en paniek zaait onder de blanke kolonisten. Het leger sluit het gebied af en dwingt de pioniersfamilies, ook de McKee's, eruit weg te trekken. Martje is door wraakgierige Cherokees ontvoerd. In het Indianendorp vindt zij evenwel een beschermer in Zwarte Havik, de zoon van de hoofdman, hij is vroeger, toen hem een jachtongeluk was overkomen, in het huis der McKee's verpleegd. Zwarte Havik rijdt de wegtrekkende McKee's achterna en stelt ze gerust over Martjes lot. Dan trekt de kleine, trieste stoet verder naar

HET OORLOGSZUCHTIGE STADJE

„KLOK, KLOK," zei Hannibal de haan. Hij zat in een tenen korf, die achter aan de huiskar der McKee's hu[illegible] richtte op strenge [illegible] woord tot de dr[illegible] manden propvol kippen die [illegible] gezelschap hielden. „Klok, kl[illegible] ziet ernaar uit dat wij terug [illegible] de beschaafde wereld, dames. Ik reken op ieder uwer dat zij zich dienovereenkomstig zal weten te gedragen." Hannibal had altijd van die deftige, strenge manieren.

„Beèè," smaalden Witsik en Witsok, de twee geiten, „mooie kale beschaafde wereld. Nog geen grassprietje te bekennen, laat staan van die lekkere maise klaver zoals bij ons." De twee honden zeiden niets, maar snapten naar de stadsvliegen, die precies hetzelfde smaakten als de vliegen „bij ons", zij behoorden bij de McKee's en gingen mee waar dezen ook heen trokken, de rest kon hun niets schelen. Madam McKoe, ma's bonte melkkoe, zei eveneens niets, zij kon ook nog niets zeggen daar zij er nog niet was. Madam McKoe was een buitengewoon trage dame, die altijd een heel eind achter de anderen aan kwam schommelen onder de hoede van de jongens McKee. En Bessie, het witte paard, had gewoon geen lucht om wat te zeggen, hoogstens een puffend-

de NAAMLOZE VALLEI

Geschreven door TIM MARAN

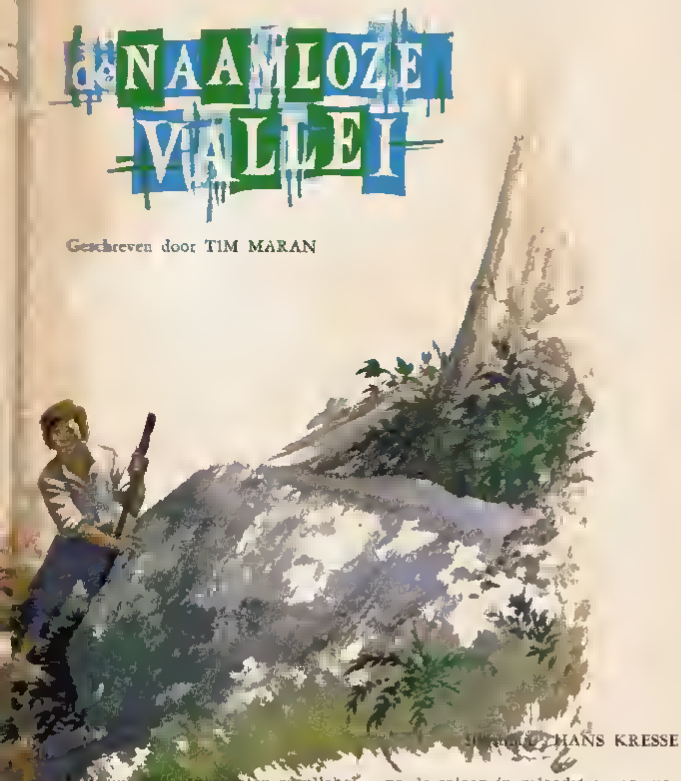

[illegible] HANS KRESSE

„Hèbè, het zit erop ..." Zij had heel die lange, vermoeiende weg de huifkar getrokken.
De huifkar stond midden op straat in het grensstadje Georgestown, voor de saloon (herberg) van Vette Heinz, en werd omstuwd door een dikke drom belangstellenden. Dat was elke keer zo wanneer de soldaten weer een kolonistengezin uit het Indianengebied binnen brachten. De mensen waren, in deze dagen vol onrust, verzot op berichten. Van alle kanten klonk het dan ook: „Waar zijn jullie vandaan? Hoe was het daar? Nog iets gemerkt van de ziekte? Waren er bij jullie in de buurt een hoop doden onder de Indianen?" en al zulke dingen meer.
Twee kordate dames die een sjerp in de nationale kleuren droegen, de gezusters Brian, juffrouw Agaath en [illegible]ouw[illegible]ten en allebei even ma[illegible]ftig, namen ma meteen [illegible] zich in en kwebbelden [illegible] strijd: „Wij zijn van het Comité ter Behartiging van de Belangen der Vrijwilligers voor de Verdediging van de Stad Georgestown en Hare Inwonenden, ofwel kortheidshalve: het CBBVVSGHI, waar elke dame lid van is, en nu willen wij u uitnodigen om morgenmiddag bij ons thuis 'n kopje thee te komen drinken en meteen onze damesleden iets te vertellen over de gruwelen van de ziekte in het gebied waar u vandaan komt en dan zullen we ..."
„Ach grutjes dames," zei ma, die met een hoofd vol zorgen en verdriet om Martje liep. „Alstublieft, dames ..."
Ook pa zag op zijn beurt krijgshaftige lieden op zich toetreden. Hun aanvoerder was de schoolonderwijzer Brand, een uiterst uitgerekt persoon met een dor-gele kleur, een zwarte pandjesjas en konijnetanden, hij had zijn schoolrietje verwisseld voor een levensgevaarlijk geweer, trouwens, iedere man en grote jongen in het stadje liep tot de tanden gewapend. Omstuwd door deze krijgsmacht werd pa de saloon in geloodst en nauwelijks zat hij aan tafel of meneer Brand nam op plechtige wijze het woord om pa te vertellen dat het zijn plicht was zich in de gelederen der dappere verdedigers van de stad Georgestown te scharen.
„Wij hebben reeds een hevig gevecht geleverd tegen opdringende roodhulden," galmde meneer Brand met rollende ogen. „Het kostte ons weliswaar een gewonde doch wij hebben hen tot de aftocht kunnen dwingen. Gij begrijpt, McKee, dat wanneer ook maar één Indiaan tot onze goede stad zou weten door te dringen, de ramp niet te overzien zou zijn. Elke Indiaan is een wandelende haard van besmetting."
„Een gevecht?" vroeg pa, die geen zier snapte van alle opwinding en oorlogszuchtig gedoe. „Waarvoor?" Meneer Brand legde uit dat de kloof, die de enige directe toegang tot het Indianengebied was, dag en nacht door zijn Vrijwillige Burgerwacht werd bewaakt om de Indianen de doorgang te beletten en hoe het toen tot een gevecht was gekomen. Pa gluurde eens onderzoekend in het fanatieke gezicht van de onderwijzer en bromde in zijn baard: „Zozo, tja ... als ik het goed begrijp bent u dus met schieten begonnen?" Pa was in zulke dingen altijd een droge.
Evenals ma en pa had ook Bubbel zo zijn eigen kennismaking met het oorlogszuchtige stadje. Dames zoeken dames op, mannen nemen mannen tussen zich in. Bubbel zat op de bok van de huifkar en keek verwaand neer op alle kleine dikke jongetjes van Georgestown. Een hele tijd bekeken ze elkaar zwijgend. Toen stak één der Georgestowners van wal: hij stak zijn tong tegen Bubbel uit.
Bubbel spoog minachtend terug, maar hij sproeide en raakte twee meisjes, die huilend wegliepen. Tevreden keken alle jongetjes haar na.
„Ik heb een hond," zei een van de jongetjes. Bubbel wees achterom: „Ik heb er twee. Als ik wil, gaan ze jullie bijten." — „Ik heb een mes," zei een ander jongetje. „En ik een katapult," zei er nog een.
„Ik heb drie grote broers," overtroefde Bubbel. „Ik heb een grote springkikker en die is de kampioen van de hele stad."
„Een springkikker?" zei Bubbel jaloers. Hij dacht heel hard na. „En ik heb een zus en die kan vechten."
„Dat kunnen alle zussen," zeiden alle jongetjes tegelijk. „Ze wassen je oren en trekken eraan en doen zeepsop in je ogen. Wat heb je aan een zus?" Aldus ging het gesprek verder.
Toen verscheen madam McKee met haar gevolg van McKee-broeders, die er erg bezweet, warm en uit hun humeur uitzagen; en de stad Georgestown, toch al uit al haar voegen barstend van vluchtelingen uit het Indianengebied, was weer een familie rijker. Het stadscomité gaf ze een plaats aan de rand van het dorp bij een bosje aan de beek, in de huizen was geen plaats meer en met nog een paar andere families waren de McKee's genoodzaakt om in de open lucht te bivakkeren. Ze dachten er niet aan, een nieuwe blokhut op te trekken, ze wilden zo gauw als het maar enigszins mogelijk was terug naar hun Naamloze Vallei. Maar wanneer dat zou zijn? Tja, dat wist niemand. De berichten over de geheimzinnige ziekte waren erg verward en niemand wist er eigenlijk met zekerheid iets van. De schrik voor de bullenpest of Zwarte Dood, die

In het oude Europa zulke afschrikwekkende offers had geeist en waarmee de ziekte onder de Indianen wel enige uiterlijke gelijkenis vertoonde, zat er echter zo diep in, dat ze het zekere voor het onzekere namen en niemand zelfs moeite deed om de ware aard van de ziekte te onderzoeken

En al met al bleef de toestand erg gespannen en onzeker De kolonisten, gewoon aan keihard dagelijks werk, verveelden zich nu zij niets meer omhanden hadden, zij hingen in lusteloze groepen bij elkaar in het café Zij piekerden over de oogst die zij net binnen hadden en nu hadden moeten achterlaten Zij vroegen zich af wat zij van hun hoeve en akkers zouden terugvinden, nu de Indianen zich van de weeromstuit vijandig toonden Om toch maar iets te doen te hebben, hoden zij meneer Brand hun diensten aan, lagen in de rotsen boven de kloof op uitkijk of reden patrouille langs de grens van het Indianengebied

De McKee's hielden zich zoveel mogelijk afzijdig van het stadsleven Zij waren gewoon aan de weidse stilte van hun vallei en hielden ervan, zich alleen met hun eigen zaken te bemoeien. Daarenboven hing Martjes lot als een donkere schaduw over hun stemming Ma was de oude ma niet meer, geen vrolijke lerse deuntjes meer, geen bartelijke lachbuien, zij liet zelfs de bessentaart waar Bubbel eerst dagenlang om had moeten zeuren, aanbranden Martin hoorde haar zelfs eens op een nacht zachtjes huilen, hij kreeg er een kleur van en stopte zijn vingers in de oren Met pa was het al niet anders gesteld, allemaal boze rimpels in zijn gezicht en de kleur van zijn vuurrode kuif was dof en terneergeslagen Hij zeurde de hele dag over , En toen zei Martje dit, en toen deed ze dat, weet jullie nog wel ! "

Zelfs de jongens misten hun zus Toen Tom eens een boer had geholpen met diens vee bij elkaar te drijven en daarvoor een dollar had gekregen, zag ma hem die avond scharrelen in de klerenkist Nu was de klerenkist voor pa en de jongens verhoden gebied (ze haalden altijd de hoel overhoop, zei ma) en ma riep dan ook hoos „Tom, wat doe je daar?" — „O, niets, ma," zei Tom verschrikt en hij klapte het deksel gauw dicht en lummelde quasi-onverschillig weg, maar hij had een gekke kleur en toen ging ma in de kist kijken Zij vond, helemaal onderin verstopt een pracht van een fonkelnieuw jachtmes „Tuttut,' zei ma tegen zichzelf da's een mooie, maar waarom draagt-ie 'm niet?" Ze riep Tom terug Tom mummelde an piepte en humde en eindelijk zei hij met een kop als vuur „Da-dat is voor Martje, ma, a-als ze terug is " en toen liep hij bard weg

Tim op zijn beurt liep te broeden Je moet weten, direct na aankomst in Georgestown moesten alle heden die uit Indianenland waren gekomen, naar de dokter voor een onderzoek, want stel je voor dat er iemand de gevreesde ziekte al onder de leden had! Dokter Salomonson, een oud mannetje met een kribbig gezicht en in een oude, morsige zwarte jas, zei dan: „Steek je tong uit Zeg Ááá " En daarna raffelde hij een rijtje vragen af: „Hebt u pijn in uw gewrichten? Neen? Heeft u bonzen of suizelingen in uw oren? Neen?

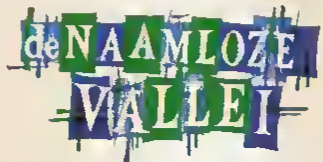

Heeft u puisten of bulten? Neen? Heeft u last van koorts? Neen? Maak dat u wegkomt, u mankeert niets ' Het werd een gewoonterijtje van hem Tot-ie opoe Zadelleer voor zich kreeg Opoe Zadelleer had in haar leven wel tien Indianenoorlogen achter de rug, pruimde tabak droog altijd een geladen pistool in haar rokhand en antwoordde op dokter Salomonsons eerste vraag, of ze ook pijn had in baar gewrichten met een snerpend „En óf, erge scheuten!" Zij werd meteen op 'r eentje opgesloten en er kwam een gele vlag op het gebouwtje met het woord BESMET erop Opoe zag paars van drift en ging in hongerstaking, totdat haar familie haar met geveld geweer kwam opeisen wat bijna tot een burgeroorlog leidde „Ja maar " protesteerde dokter Salomonson Maar Flippus, de oudste kleinzoon van opoe Zadelleer, bromde boos „Je sluit toch een oude vrouw met reumatiek niet op, dok, dat is toch een schande, waar blijft u met uw respect voor dames?" — „Reumatiek?" zei dokter Salomonson beduusd Flippus knikte „Heb opoe al twintig jaar, dok " — „Maar waarom zei ze dat dan niet meteen?"

„Heh u 't haar dan gevraagd, dok?" „Of ze reumatiek had? Natuurlijk niet maar " — „Nou, wat klets je dan, dok?" zei Flippus zegevierend „En haal opoe er nou maar gauw uit" Opoe Zadelleer at die avond drie paardebiefstukken en schoot haar pistool voor het huis van dokter Salomonson af, waardoor die zich onder bed verstopte

Maar goed ook de McKee's waren dus voor dokter Salomonson geweest en ze waren allen kerngezond maar toen hegon ma hakkelend en zenuwachtig over Martje, dat die onder de Indianen was en boe dat nu moest, of er groot gevaar was dat zij ook besmet werd, en al zulke dingen meer die 'n bezorgde moeder vraagt En gek, de oude dokter Salomonson deed opeens helemaal niet meer kribbig Hij luisterde geduldig en zei „Tja, dat is moeilijk te zeggen Om u de waarheid te zeggen weet ik niet eens wat voor ziekte er onder de Cherokees heerst." — Maar dokter, de mensen zeggen '

„De mensen zeggen zoveel moeder McKee Als ik u was, zou ik me maar niet al te benauwd erover maken Ik begrijp dat u in angst zit maar u moet verstandig zijn, u bent toch niet in staat haar te helpen en u heeft nog een man en vier knullen die u nodig hebben Als u zo blijft piekeren zou het best kunnen dat u zelf ziek wordt " '

Zulke dingen zei dokter Salomonson Zij bleven op de een of andere manier in Tims oren naklinken Het was dus niet eens zeker dat die ziekte onder de Cherokees wel zo'n afschuwelijke en dodelijke was, de mensen kletsten elkaar maar na en joegen elkaar de zenuwen aan, opeens hedacht hij dat Zwarte Havik, toen die hen achterna was gereden om ma gerust te stellen dat Martje geen gevaar te duchten had bij de Indianen, ook zo gek had gekeken toen de sergeant hem toesnauwde dat er een dodelijke ziekte onder hen heerste Tim was een nuchtere bosjongen, die altijd zijn hersens gebruikte Er waren dingen die niet klopten Maar intussen zaten pa en ma in zak an as En dat zouden ze blijven tot ze zekerheid hadden Welnu, als dat zo was . .

De mannen van de Vrijwillige Burgerwacht, die bij de kloof wacht hielden of patrouille reden langs de grens van Indianenland, zagen telkens een jongen op zijn eentje bij hun in de buurt rondzwerven „Zo jong aan de kuier?" — „Jawel meneer, ik verveel me zo " — „Goed goed Maar kijk wel uit, hoor Voor je het weet sta je opeens neus op neus met vijandige Indianen "

„Jawel meneer, ik zal goed uitkijken en u waarschuwen als ik onraad bespeur"

En toen Tim zich alles goed had ingeprent de wacht- en patrouilletijden van de Burgerwacht en de routes die ze reden trok hij op een middag zijn broer Tom apart En die avond toen ze zouden gaen eten, mankeerde hij Waar is Tim?" vroeg ma nietsvermoedend En toen zag ze dat Tom een kleur kreeg „Nou, komt er haast antwoord? Waar is Tim? Jij weet het, Tom!" Tom durfde niet op te kijken Kleintjes hakkelde hij „Ikkik moest u zeggen — hij is naar Martje,"

Kletterend viel het mes uit pa's hand. Ma, die al bezig was met afschepnen, moest gauw gaan zitten, haar knieën begaven het.

HEB JE DIE AL?

Op 22 april van dit jaar heeft president Johnson in New York de wereldtentoonstelling 1964-1965 geopend.
Deze tentoonstelling wordt de grootste show aller tijden genoemd. Hij duurt tot oktober, sluit daarna zijn deuren en gaat in het voorjaar 1965 weer open.
Het terrein is 240 hectare groot en er zijn ongeveer 150 verschillende stands. Je hebt dan ook twee weken nodig om alles goed te bekijken.
Daarna kun je in een van de 75 restaurants wat gaan eten.
Op de hier afgebeelde zegel, in de Verenigde Staten ter gelegenheid van deze wereldtentoonstelling uitgegeven, zie je links de geweldige Unisphere, een stalen model van de wereld, 52 meter hoog en 420 000 kg zwaar.
Na de tentoonstelling blijft er voor de New Yorkers een geweldig park over met o.a. talrijke meren, vijvers en fonteinen, met sportvelden, een dierentuin, een helihaven en een vliegveld voor vliegtuigmodellen.

GRAPJES-VERZAMELING

Men zegt dat mijnheer Fechter in New York om geen enkel grapje meer lacht. Hij kent ze allemaal. Hij heeft namelijk de grootste grapjesverzameling van de hele wereld.
Ongeveer dertig jaar geleden begon mijnheer Fechter uit kranten en tijdschriften de grapjes te knippen.
Zij bewaarde al zijn knipseltjes heel zorgvuldig.
Nu heeft hij diverse wandkasten vol opgeplakte grapjes. Het moeten er in totaal wel bijna twee miljoen zijn, allemaal netjes gerubriceerd op onderwerp, bijvoorbeeld sport, kunst, auto's, wildernis, zuinigheid, enz.

BEZOEK VAN OLIFANTEN

De eigenaar van een Italiaans kledingmagazijn zag op zekere dag twee klanten binnen komen, waarvan hij al meteen wist dat hij geen passende kleding voor hen had.
Zulke grote maten bestonden er nu eenmaal niet. Het waren namelijk twee olifanten, die achter elkaar de winkel binnen stapten.
De dieren trompetterden vrolijk en terwijl de klanten in paniek wegvluchtten, pakten ze de brandkast en kwakten die van de ene kant van de zaak naar de andere.
Toen ze uitgespeeld waren en het kledingmagazijn in een ruïne was veranderd, gingen de dieren een aangrenzend café bezoeken.
Gelukkig kwam op dat moment de oppasser van het circus, waar de olifanten thuishoorden. De dikhuiden gingen gewillig met hem mee naar huis.

ditjes en datjes van Donald Duck

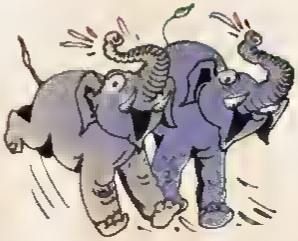

LANGE LIFT

Een eenentwintigjarige jongeman heeft, om een weddenschap te winnen, kans gezien binnen zestig dagen te liften van Hammerfest, de noordelijkste haven van Noorwegen, naar Kaapstad, de zuidelijkste punt van Afrika.
Zijn tocht ging door tweeëntwintig landen en toen hij zijn eindpunt bereikte, had hij van de zestig dagen nog precies drie kwartier over.
Maar toen hij het geld in ontvangst nam, zuchtte hij: „Dat is eens maar nooit meer, zelfs niet voor het dubbele bedrag".

KAMPEERDOUCHE

Dit is iets voor kampeerders die van een douche houden! Er bestaat nu een draagbare douche-installatie, die in totaal slechts 5 kg weegt, zonder het benodigde water natuurlijk.
Het geheel bestaat uit een opvouwbare rubberzak, een plastic gordijn, een pompje en een waterzak waar 12½ liter water in kan.
Even een paar lijntjes spannen en je hebt naast je tent een complete douchecel.

TOM POES en de H-H-HANDSCHOENEN

MAAR HET KAN GEEN KWAAD, ZE EENS TE PROBEREN. HET ZOU VAN PAS KOMEN, ALS JE BEGRIJPT WAT IK BEDOEL.
HM...
EN NU...
HELA! HET LIJKT WEL...
?
HET LEEK PLOTSELING WEL.. OF HEER BOMMELS HANDEN EEN EIGEN LEVEN KREGEN.
KLAAR! GEREPAREERD!
WEL, WEL, DAT HEB IK SNEL EN NETJES GEDAAN, AL ZEG IK HET ZELF.
JA... DAT HEBBEN DIE HANDSCHOENEN SNEL GEDAAN.
OCH, IK WIST ALTIJD WEL DAT IK HET IN ME HAD. HET IS ALLEEN MERKWAARDIG DAT HANDSCHOENEN MIJN HANDIGHEID NAAR BUITEN BRACHTEN.
HOUD ZE MAAR! HOUD ZE MAAR!
DAG, GRAPPIGE HEER! TOT ZIENS!
TOT ZIENS! HAHAHA!

ZE HOUDEN? DAT IS AARDIG! MAAR MAG IK DAT WEL AANNEMEN?
IK VERTROUW HET NIET ERG. ZE LACHTEN ZO VREEMD.
OCH, HET ZIJN GOEDLACHSE WEZENTJES. DAAR ZIE IK GEEN KWAAD IN. KOM, LAAT IK EERST EENS KIJKEN OF ER OP BOMMELSTEIN NOG WAT VALT TE DOEN VOOR EEN HANDIGE HEER.
ALLEMAAL EXTRA WERK.. ALS HEER OLIVIER ZELF EENS IETS DOET, MAAKT HIJ IN EEN MINUUT MEER BROKKEN DAN IK IN EEN UUR KAN HERSTELLEN.
AHA!
DAAR ZIE IK NOG EEN WERKJE VOOR EEN HANDIGE HEER.
SLIK.
L-LIEVER NIET, HEER OLIVIER. ALS IK ZO VRIJ MAG ZIJN!
KOM, KOM. JE MOEST WAT MEER VERTROUWEN HEBBEN IN DE HANDIGHEID VAN JE MEESTER.
?!
KLAAR!... HIJ TIKT WEER! WONDERBAARLIJK, ALS IK MIJ ZO MAG UITDRUKKEN.
DAT MAG. EN DIEN NU HET ETEN OP, JOOST.
© 1954 / Marten Toonder / Donald Duck
Alle rechten voorbehouden

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. **Nederland:** Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à f 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. - Prijs 6 frank.
Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan. 1964 Walt Disney Productions.

Moet je kijken wat geweldig...

CALIFORNIA SPELDJE

WAT JE DAN MOET DOEN?

Plak de drie vlaggetjes (ze zitten op alle California soepen en -bouillon-produkten) op het inzendformulier. Zet er duidelijk je naam en adres bij en doe dan het formulier in een enveloppe. Dichtplakken en als brief sturen naar: California Soepen N.V. Harderwijk. Je krijgt het speldje dan heel gauw!

Gegroet, grote speldjesverzamelaar. California (je weet wel, van die lekkere, lekkere soep) heeft nu ook een speldje voor jou. Wat het kost? Niets, helemaal niets. Voor drie California vlaggetjes is-ie van jou. Vraag daarom aan moeder of tante of buurvrouw of ze voor jou vlaggetjes wil sparen. Zo'n kans op het mooiste speldje uit je verzameling kun je toch niet laten lopen! En bovendien: je kunt er meer dan één krijgen. Fijn om te ruilen. Dus sparen joh!

Wil je (om vergissingen te voorkomen) alles duidelijk, liefst met blokletters invullen?

Inzendformulier

JE NAAM .....

STRAAT .....

WOONPLAATS .....

PROVINCIE .....

PLAK DE VLAGGETJES VOORAL GOED VAST!